

FILMEN

Scenebillede fra

»Den Samvittighedsløse«

Daglig Forevisning af stort righoldigt Program.

Udenlandske Kunstfilms. — Egne Optagelser.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftm.—11 Aften. — Søndage fra Kl. 4 Eftm.—11 Aften.

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI

NØRREGADE 30

KØBENHAVN K.

HURTIG LEVERING

BILLIGE PRISER

TELEFON 4345

LEVERANDØR TIL DE FLESTE BIOGRAFTEATRE I DANMARK.

CLICHÉER

BIBOW-JENSEN'S
REPRODUKTIONS-ANSTALT

25, VINGAARDSTRÆDE 25

TELEFON 4708

A/S **KINOGRAFEN**

KØBENHAVN

UDLEJNING

af

JUNGLENS KONGER

Skuespil i 2 Akter.

Storslaet Dyrefilm.

Længde ca. 600 Mtr.

MENNESKEJÆGERE

Moderne Skuespil i 3 Akter.

Længde ca. 838 Meter.

DEN SAMVITTIGHEDSLØSE

Drama i 3 Akter.

Længde ca. 1050 Meter.

== STORT REKLAMEMATERIALE ==

Biografteater-Billetter

med Firmamærke efter eget Valg i Hefter à 500 Stk. — 5 Billetter pr. Blad — dobbelte eller tredobbelte-nummereret fortløbende fra 1—500.

Mindste Ordre 5000 Stkr.

10,000	Stykker med een Sats	Kr. 6,00
25,000	— — to —	» 12,00
50,000	— — tre —	» 22,00
100,000	— — fire —	» 40,00

I Blokke à 100 Stykker, Format 5×12 cm.

10,000	Stykker med een Sats	Kr. 7,00
25,000	— — to —	» 17,00
50,000	— — tre —	» 31,00
100,000	— — fire —	» 53,00

Yderligere Trykforandringer Kr. 1,00 pr. Oplag.

Forsendes mod Halvdelen af Beløbet ved Ordrens Afgivelse, Resten pr. Postopkrævning

Billetterfabrik A. Brand G. m. b. H.

Hasselbrokstrasse 126 :: Hamburg 23.

ADELGADE 13

ADELGADE 13

OTTO JENSEN

TAPETSERER — DECORATØR OG MØBELETABLISSEMENT

ANBEFALER SIG MED UDLEJNING AF

MØBLER · GARDINER · TÆPPER M. M.

TELF. PALÆ 321

TIL BILLIGSTE PRISER.

TELF. PALÆ 321

Biografteater-Billetter

Køb dansk Arbejde
hvorved spares Told og Fragt.

Forlang Tilbud fra:

C. FERSLEW & Co.s

Specialfabrik for
Kontrolbilletter i Ruller og Blokke.

St. Kongensgade 24.

København K.

Telefon 470.

OVER HELE JORDEN

besørges Annoncer til
Bladenes originale Priser
gennem

HERTZ'S
Sct. Pederstræde 19
København
Telefon
ANNONCEBUREAU. 4022-4023-4024-4025

En højere Enhed.

Straks Filmen kom frem, blev der sørget for, at den med et befæstet Svælg blev skilt fra Teateret.

Filmen voksede sig imidlertid stærkere og stærkere og begyndte at fylde Svælget op og brede sig ud over det.

Og saa kom den Dag, hvor Teater og Film, trods alle Bestræbelser for det modsatte, naaede hinanden.

Hvornaar det skete ude i den store Verden, er jeg ikke i Stand til at sige, men herhjemme var det, da Centralteatret opførte »Millionen«, hvori de levende Billeder var anvendt.

Det vakte Forargelse i Kredse, hvor man endnu mindedes Phister, men det hjalp Teatret til en af dets største Successer og skabte et Præcedens for Eftertiden.

De skraa Brædder har jo sine Mangler, og det hvide Lærred har sine, men de supplerer hinanden saa udmærket. Handlingen paa Scenen er slævnbundet, den maa blive paa det Sted, den er, naar Tæppet gaar op og kan ikke komme derfra, før Tæppet atter gaar ned.

Filmen springer fra Sted til Sted i et væk og kan illustrere en Handling ved skiftende Billeder, og hvad den ganske særligt kan, er det at opfylde en Mellemakt og kæde 2 Akter sammen paa en saadan Maade at alle forklarende Replikker bliver overflødige, og Handlingen straks kan føres videre.

Det er ingen ringe Ting, det førte »Millionen« til Sejr, og det vil i Fremtiden føre nye Stykker den samme Vej.

Thi Mellemakten er jo Teaterstykkets allersværeste Punkt.

Publikum taber Traaden, mister Interessen, og der hengaar mindst 10 Minutter af næste Akt for at faa forklaret alt det, der er foregaaet mellem Akterne.

Og det er selvfølgelig forkert og udrama-

tisk, at der foregaar noget som helst mellem Akterne.

I det ideelle Drama følger man med fra først til sidst, ser alt og ved alt.

Fordringen om Tidens og Stedets Enhed, der skal overholdes, er i Pagt med det intimeste i Dramaet, og det er ofte stor Skade til, at man har kastet Vrag paa denne sceniske Urlov.

Men her har Filmen skabt Vej frem mod den Fuldkommenhed, som Grækenlands store Dramatikere saa, men som Tiden ikke gav dem Evne til at virkeliggøre.

Thi der bør ikke være Svælg mellem Scene og Teater, tværtimod de to Ting hører sammen.

Alt for længe har Scenekunsten været ene, og dette er som bekendt ikke godt.

Og man kan her føre det gammeltestamentlige Billede videre.

Man tog et af Scenekunstens Ribben og skabte Filmen deraf, og saa forenede man dem, og se, siden var de uundværlige for hinanden.

Saadan vil det gaa, Film og Teater vil gaa op i en højere Enhed, og det vil i aller højeste Grad være til Dramaets Fremme.

En Akt spilles til Ende, Tæppet gaar ned, og saa tager Filmen fat.

Den griber Personen, idet han gaar ud af Døren, og fører ham igennem en Række Scener (og ikke mindst Scenerier), som hører til Stykket, men som man altid før har maattet nøjes med at tænke sig til, og afleverer ham atter til Scenen, idet Tæppet gaar op for næste Akt.

Den, der ikke kan se det store Fremskridt i dette, maa være blind eller en ualmindelig fanatisk Modstander af de levende Billeder og vil — om han lever længe nok — se sine Ideer lide det ene Nederlag efter det andet.

E. H. I.

Filmsskuespillere.

H. C. Nielsen, der en Del Aar virkede ved Folketeatret har nu helt helliget sig Filmen ikke blot som Skuespiller, men ogsaa som Inspektør.

Hvad en saadan Stilling fordrer har vist kun de færreste Anelse om, men det er de utroligste Ting, man kræver af en Inspektør.

Forekommer det i Film, at Primadonnaen skal ryste Æbler ned af et Træ — og i en Film forekommer alt muligt — er det Inspektørens Pligt at finde et brugbart Æbletræ, og han maa i den Anledning farte rundt i Byens Omegn baade tidligt og silde, indtil han endelig har fundet et, der er saaledes beskaffent, at Damen nogenlunde let kan komme op i det.

Skal der bruges en større Dekorationsgenstand i en Hertugs Salon, maa Inspektøren ogsaa skaffe den fra en eller anden Antikvitetshandler og sørge for, at den kommer hel tilbage igen.

Skal der skaffes en nyfødt Unge, er det ogsaa ham, der staar for det, og over hans Hoved

kommer den mødrene Vrede, naar Ungen ikke afleveres rettidigt og i god Stand.

En saadan Post bestrider H. C. Nielsen med stor Dygtighed, og samtidig faar han Tid til at spille med i de fleste Film.

Skurkefaget er det, han mest gør i, og herfra vil man mindes en Række bundfordærvede Levemandstyper, der søger at føre uskyldige Kvinder ud i Ulykken, hvilket dog heldigvis næsten aldrig lykkes ham.

Disse Roller ligger dog H. C. — dette er hans Navn blandt Bekendte — ret fjærnt, thi personlig er han en yderst elskværdig og beskedn Mand.

Filmen fører ofte Folk ud i Modsætningen.

Film og Lopper.

Kære »Film«!

Min sidste Artikel er, Gud være lovet, hverken kommet min Kone eller min Svigermoder for Øje, hvilket giver mig Mod til at devovere mig endnu en Gang.

Jeg skrev sidst om Dramaet, der fordrev de komiske Billeder og spolerede mig min Fornøjelse, saa det vil jeg ikke skrive om denne Gang.

Derimod en anden lille Historie, der staar en Smule i Forbindelse med den sidste.

Fordrevet fra Biografteatrene af den megen Alvor, vandrede jeg en Dag sorgfuld gennem Byen.

Bag mig laa Fortiden trist og uhyggelig, foran mig Fremtiden mørk og truende og i nærmeste Sidegade bor min Svigermoders Frisørinde.

Jeg krøb sammen under Tidernes Tryk, og følte min egen Ubetydelighed.

Lidt længere fremme skuede jeg et ungt Menneske i et sælsomt Skrud!

Hans Frakke var grønlig, paa den ene Skulder havde han en Admiralsepaulet, og paa den anden en Generalsdito, og skønt han utvivlsomt var uforfalsket Københavner, udtrykte han sig paa et gebrokkent Dansk.

Han søgte at trække Folk ned i en Sidegade til et dærværende Loppercirkus, og jeg besluttede at gaa derhen.

Lad mig være ærlig her.

Min Kone og hendes Moder faar forhaabentlig aldrig disse Linier at se, saa lad mig for en Gang Skyld tale Sandhed.

Jeg gik ikke derind, fordi jeg troede at finde Morskab dér, men fordi jeg for en Gang Skyld vilde opføre mig som en god Ægtemand, der altid tænker paa sin Kone.

Ærlig talt, jeg vilde tage noget med hjem til min Kone, thi mig arme Lus bider Lopper ikke paa, medens de aldrig forlader min Kone før Overanstængelsen gør det af med dem.

Saadan var min kristelige Idé, og for den betalte jeg de 25 Øre.

Hvad der skete i Loppercirkuset har ingen Interesse for »Filmen«.

Forestillingen blev given alene for mig og rummede intet interessant, før jeg fremkom med den Bemærkning, om Fruen, der fremførte de smaa Handyr, ikke havde tænkt paa at lade det hele optage i Film. Da standsede hun brat sin tillærte Ordstrøm, puttede Lopperne i en Sardindaase, kaldte paa sin Mand (et lille ynkeligt Eksempel) og tilfalte mig med venlig Røst.

Naturligvis havde hun været bestormet af Tilbud fra Filmfabrikanternes Side, baade i Tyskland, England, Frankrig og Rusland.

Ja ved Indsejlingen til en schweizisk Havnestad havde en Direktør truet med at springe overbord, hvis ikke hun gik ind paa hans Betingelser.

Hun havde holdt sig stærk, og endnu var det ikke sket.

Jeg blev glad ved denne beroligende Meddelelse og spurgte, hvad Ægteparret havde tænkt sig for at lade Dyrene filme.

Her gav Fruen det unge Menneske, der havde delt sig ligeligt mellem Land- og Søetaten, Ordre til at lukke Forretningen, at vi kunde forhandle uforstyrret, og lidt efter naaede vi til Summen 300 Kroner.

Jeg sagde, at det fandt jeg, nøjere betænkt, slet ikke var for meget, og det glædede dem.

De tilbød imødekomme at stille dem personlig til min Raadighed i 8 Dage — hvilket rimeligvis

vilde sige, at de i en Uge vilde æde og drikke paa min Regning — og udmalede, hvorledes Numret skulde sættes i Scene, og jeg morede mig mer og mer.

Dette var jo bedre end den bedste Filmskomedie, de troede virkelig, at jeg var . . . , nej hvor vilde min Kone have let.

Endelig, efter at der var vist mig megen Venlighed, og jeg havde ladet mig hele Forestillingen forevise endnu en Gang, rejste jeg mig for at gaa.

Knægten med Epauletterne aabnede ærbødigt Døren, medens Fruen, der begyndte at blive urolig, sagde:

»Herren er maaske Filmsdirektør?»

»Nej,« svarede jeg imødekomme, »jeg er 2den Bogholder paa Østre Gasværk« — men saa stak jeg ogsaa i Rend, medens det unge Menneske skældte mig ud paa det mest uforfalskede Vognmagergade-Dansk.

Med megen Agtelse

H. Petersen.

De talende Billeder.

Vi bringer her paa Opfordring et Billede af de Apparater, der er i Stand til samtidigt at præstere levende Billeder og sætte Ord dertil.

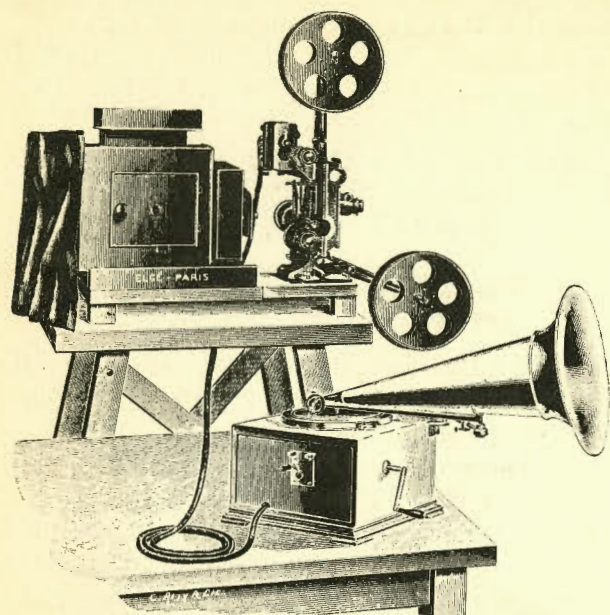
Maskinen er af fransk Konstruktion og bestaar, som man ser, af et almindeligt Fremviserapparat og en Fonograf, der er sat i Forbindelse med dette.

Det er selvfølgelig let nok at vise levende Billeder og sætte en Fonograf i Gang, men Vanskelighederne ligger i at faa de to Maskiner til at virke absolut samtidigt.

Dette er i de her fremstillede Apparater løst paa følgende Maade:

Talemaskinen drives ved et Urværk, medens Filmsapparatet gaar med Elektricitet.

Paa en »Synchronregulator« kan »Operatøren« se, om de to Maskiner gaar med samme Fart, idet en Viser i modsat Fald gør Udslag enten til den ene eller den anden Side. Gaar de med ens Fart, vil Billeder og Tale falde samtidigt, i modsat Fald maa Farten ændres for

den ene Maskines Vedkommende, til de falder sammen.

Selvfølgelig er det vanskeligt at komme godt i Gang, og dette maa da ogsaa altid foregaa paa den Maade, at det ene Apparat sættes i Gang før det andet, hvorved Viseren altsaa gør Udslag, hvilket atter har til Følge, at Farten paa det andet Apparat sættes op, indtil de har naaet hinanden.

Som man vil forstaa, er disse Apparater endnu meget mangelfulde, og om de har en Fremtid for sig, er vist ret tvivlsomt.

Vise Fædre — — —

Vi har modtaget følgende:

Som det maske gennem »Politiken«s Spalter vil være filmsinteresserede bekendt tænker Holbæk paa at bryde nye Veje.

Byen har som de fleste andre danske Provinsbyer et Biografteater og ligeledes et Byraad — Byens vise Fædre!!

Som saa mange andre i dette Land er disse gode Borgere fyldt med ejendommelige Forestillinger om de enorme Summer Biografteaterjere

i danske Provinsbyer tejner, og Misundelsen har grebet dem.

Til dette ikke usædvanlige Fænomen er saa kommet det i danske Provinsbyer heller ikke videre sjældne Tilfælde, at Byen fattes Penge og saa har et godt Hoved fundet paa at forende to Ting.

Kort sagt, i Holbæk Byraad overvejer man om det ikke var formaalstjenligt at oprette et kommunalt Biografteater, og saaledes selv tjene de mange rare Penge.

Der er bleven nedsat et Udvalg og dette har ifølge »Politiken« sendt Byraadet en Skrivelse, hvori følgende Passus forekommer:

»Denne ny Kunstart er i den allersidste Tid i en Udvikling, som nærmer den til den egentlige Skuespilkunst, idet der nu opføres hele Skuespil, som varer en eller flere Timer. Denne Udvikling forøger i høj Grad de økonomiske Chancer for Biografteatrene, navnlig i en Provinsby, men det er en Selvfølge, at den ogsaa stiller større Fordringer til Lokaliteterne, Ventesal, Garderobeplads, Toiletter og Opvarmning. Dette Forhold er der taget Hensyn til i det foreliggende Projekt. Der er indrettet Bolig til en Bestyrer, som, naar han bor paa Stedet, kan drage Omsorg for Opvarmning, Rengøring osv., i det hele sikre Foretagendets bedste Drift og fremme god Økonomi uden at belaste Foretagendet med nogen yderligere Udgift.«

Udvalget understreger — stadigt ifølge »Politiken« —, at overalt, hvor der er Betingelser for et Biografteater, har det vist sig at være en glimrende Forretning.

Udvalget foreslaar slutteligt, at der for 1913 —14 bevilges et Beløb af 30,000 Kroner til Køb af Grund og Opførelse af et Biografteater.

Saadan er de vise Holbækfædres Plan, og ved første Øjekast kan den maaske se ret tiltalende ud.

Men lad os betragte den lidt nøjere.

Det meste af det tiltalende gaar unægtelig af den, naar man tænker paa Ejeren af det Biografteater, der allerede findes i Holbæk.

Hvordan har man tænkt at ordne sig med ham?

Da der skal købes Grund og bygges Teater.

har man altsaa ikke tænkt paa at købe ham ud. Man vil maaske endda bare ganske roligt tage Bevillingen fra ham, saaledes at de Penge, han har sat i den Forretning, er tabt.

Det vilde selvfølgelig være det nemmeste! Og lad mig her forudsætte, at man i Holbæk roligt gik den nemmeste Vej, og saaledes havde klaret det første Skær.

Ja, saa var al Ting vel klappet og klart? Grunden blev købt, Teatret bygget, og Forestillingen kunde begynde — ikke sandt?

Ja, det er jo ikke saa sikkert.

Er de vise Holbæk Fædre nu ogsaa ganske sikker paa, at alle Vanskeligheder lader sig rydde saa let af Vejen som den Biografteater, hvis Forretning man ødelagde med et Pennestrøg?

Er det nu ogsaa nok med Grund og et velindrettet Teater?

Hører der ikke lidt mere til?

Det allervigtigste?

Filmen!!

Filmen jo! Har man ikke glemt denne lille Biting, og har man ikke ogsaa glemt alle Landets øvrige Biografteaterjere, der her ser deres Interesser truede i aller højeste Grad.

Er de vise Holbæk Fædre ogsaa ganske sikre paa, at de kan faa en Film at fremvise i deres kommunale Teater?

Selvfølgelig vil alle Provinsens Filmsfolk gaa til Kamp imod dem i samlet Trop, og Gud ved, om Fabrikkerne saa vil sælge Film til Holbæk — om det kan betale sig for dem?

Gud ved om det ikke straks vil føre til, at Holbæk vil blive boykottet af alle danske Fabrikker og alle Agenter for de udenlandske Firmaer.

Jeg er ærligt talt bange for det!

Og saa var det jo en daarlig Spekulation, saa var de 30,000 Kroner jo givet forkert ud, og man havde opnaaet det modsatte af hvad man vilde.

Jeg har tilladt mig at udkaste dette lille Fremtidsperspektiv for de vise Fædre i Holbæk, og jeg tror at alles Interesse tjenes, hvis »Fil-

men«s Redaktion tilstiller dem et Eksempplar af nærværende.

Med Tak for Optagelsen.

Deres ærbødige

Filmsmand.

Røntgen-Kinematografi.

Den Gang Videnskaben til sine mange andre Vidundere ogsaa føjede det, at det var muligt for det menneskelige Øje at se de faste Dele i det menneskelige Legeme, hvilede man ikke paa de vundne Lavrbær, men arbejdede ivrigt videre.

Siden da har man da ogsaa eksperimenteret med Røntgenstraalerne, snart for at naa ét Maal, snart for at naa et andet, og man er ogsaa kommen ind paa Røntgenfotografien. Som bekendt har det vist sig let at optage almindelige Røntgenfotografier, men skal man over til levende Billeder, opstaar der straks betydelige Vanskeligheder.

Da disse Straaler ikke lader sig bryde eller samle med Linsesystemer, kan man ikke fremstille noget skarpt formindsket Billede med dem, men er henvist til Skyggebilledet, der er noget større end selve Objektet.

Derfor maa man, naar man vil optage menneskelige Organer, bruge et forholdsvis meget stort Billedformat, og det bliver derved meget vanskeligt at faa Filmen til at skifte.

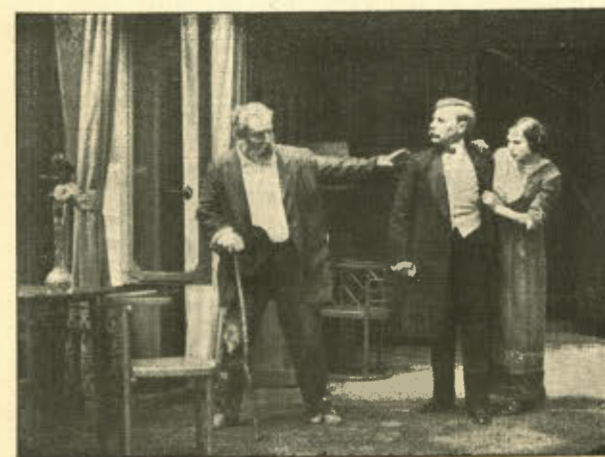
Dr. Roux i Paris, der er en af de første, der har beskæftiget sig med disse Eksperimenter, indskrænkede sig til at optage en Frøs Fordøjelsesproces og benyttede dertil en Film paa 3 Centimeters Bredde og 75 Centimeters Længde.

Hele dette System har dog vist sig ganske ubrugeligt, hvor Talen er om de menneskelige Organismer, der kræver en Billedflade paa mindst 18 × 30 cm.

Man er her gaaet væk fra Filmsbaandet og er gaaet over til Plader i Kassetter, der skiftes af en automatisk virkende Mekanisme. Det har dog paa denne Maade ikke været muligt at

I Værtshuset »Tre grønne Glas«

Et forfærdeligt Møde

UDLNING

DEN ITALIENSKE KUNSTFILM

FLAMMERE HÆVNER

SKUESPIL 3 AKTER.

Med Døden for Øje

Vivian Wagner

I Hovedrollen Italiens skuespiller Ermete Zacconi.

Atter forenet med sit Barn

drive det højere op end til at tage 10 Billeder i Sekundet, medens den almindelige Kinomatografi kræver 17.

Optagelserne paa Pladerne kinomatograferes senere over paa et almindeligt Filmsbaand, og de manglende 7 Billeder pr. Sekund fremskaffes ved at sætte nogle af Billederne indtil 2 Gange efter hinanden.

I videnskabelige Kredse venter man sig meget af Røntgenkinomatografien, men endnu maa den vist siges at staa i Forsøgets Tegn.

At det en Gang vil lykkes at føre Røntgen-skygger direkte over paa Filmsbaandet, anses for givet, og de levende Billeder vil da have føjet en ny Kvist til sin Berømmelses Krans.

J.

Teater.

„Hans eneste Kone“.

Fra »Henrik IV« til »Hans eneste Kone« er der jo unægteligt et Spring.

Ikke at jeg vil bedømme Magnussens Stykke efter den ældre Kollegas, thi dette vilde være såare uretfærdigt, men interessant er det at se, hvor Scenelovene har forandret sig, og hvor det der var godt Latin i det 16de Aarhundrede, er røn Pølsesnak nu i 1913.

Bevares vel, Shakespeare er Shakespeare, han er kanoniseret og god nok, men skal der skrives noget nyt — og det skal der jo gerne — maa man ikke gøre det efter de gamle Recepter.

Før skulde der helst ske saa meget som muligt paa Scenen, Mord og Svig, Kærlighed og Had.

Det henviser vor Tids forstaaende Dramatikere roligt til Biografteatrene, med hvis Effekter de dog ikke kan konkurrere.

Tilbage bliver altsaa Replikken, som det man i Nutiden anser for det væsentlige i Skuespillet.

Men her er ogsaa Forskel.

I de gode gamle klassiske Tider havde man en Trang til at få sagt saa meget som muligt. Kloge og skarpe Replikker fulgte hinanden, der tales hastigt og længe og siges mange dejlige Ting.

Men nu til Dags gælder det om at lade Personerne sige saa lidt som muligt.

Det er naturligvis en Paradox, men sikkert er det, at var Falstaffpersonen skabt af en ung Dramatiker — lad os sætte af Hr. Julius Magnussen — vilde han drikke adskilligt mer, end han taler, medens han, som han nu er, knap faar Tid til at skylle Halsen for den Uendelighed af pragtfulde Replikker, der udgaar af hans Mund.

Det langsomme og det stumme Spil har vundet Hævd.

I »Hans eneste Kone« sker der egentlig ingen Verdens Ting, men Stykket er saa typisk moderne, at det maa interessere een blot som Samtidig.

Før tog man en stærk Handling, og oven den byggede man Stykket.

Handlingen var Skelettet, som Replikkerne hængte paa.

I vor noget leddeløse Tid gaar man den modsatte Vej — dette er atter en Paradox — og tager en Del Replikker, som man saa laver Stykket efter.

Og i alt sligt er Julius Magnussen en Mester. I de 3 Akter »hans eneste Kone« spiller, sker der intet, og der tales til Tider kun yderst sparsomt.

En meget snadrende fraskilt Frue virker næsten forhistorisk og kendeligt trættende paa de øvrige Personer ved sin forfærdelig megen Tale.

Alle Personer her kan holde Mund med Anstand og udfylde en Pause med stumt Spil.

Alt dette være aldeles ikke sagt til Stykkets Forklejnelse, jeg paapeger det kun som karakteristisk for Tiden.

Thi Magnussens Stykke har jo gjort Lykke, og man forstaar det saa godt.

Det er vittigt, taget lige ud af det daglige Københavner-Liv, og sat op netop med de Replikker, vi alle bruger.

Handling er der som sagt ingen af, men hvad sker der i vor daglige Tilværelse? Vor Kone forsøger højst paa at være os utro i et Øjeblikks Begejstring for en af vor Tids Helte, men naar det kommer til Stykket gør hun det alligevel ikke — Handling hører ikke vor Tid til.

Anno 1913, men studerer det og søger at forstå, hvorfor det maa være saadan.

Naar Magnussen en Gang er bleven Klassiker — og det bliver han — og hans Børnebørns Børnebørn kun kender hans samlede Værker og Billedet paa Væggen af Manden med

Poul Reumert, Jerndorff, Fru Bloch og Frk. Dinesen i »Hans eneste Kone«.

I Shakespeares Tid gav man hinanden Gift, myrdede sin Uven med hedt Blod og var en Helt eller Skurk, nu opfører man sig korrekt, siger lidt og gaber mere.

Og siden man gør det, er det saa berettiget, at der skrives et Stykke som dette.

Man bør se det, fordi det trods sin Overdrivelse er et godt Billede paa Tiden, der vil interessere enhver, der ikke falder i Forførelse over, hvad der sker eller rettere ikke sker

den latterlige Flip, saadan som de gik med den i det snurre Aar 1913, vil hans Stykke blive bedømt fra et kulturhistorisk Synspunkt, og den Tids William Bloch vil sætte det i Scene med stor Akkuratess og megen Omhu.

Indtil da kan Stykket og vil Stykket blive set af det københavnske Publikum, der ikke har noget imod at le af sig selv.

Jens Locher.

Tre Generationer.

Som bekendt paastaar man, at der skal 3 Generationer til for at skabe en Gentleman.

Robert Storm-Petersen, der ellers ikke hylder almen gængse Meninger, har paastaet det samme og har her paa Billedet søgt at rekonstruere en moderne Filmsgentlemans nærmeste Forfædre.

Det centrale i Familien har for Tegneren været Haandsvinget.

Alle Generationer har drejet. Bedstefaderen Lirekassemand — fra ham Poesien —, Faderen Chauffør — fra ham Teknikken — og selv drejer han Svinget paa Kukkassen — en ægte »Gentleman of the film«!

Forespørgsler.

Vi har mere end en Gang modtaget Forespørgsler, der paa forskellig Maade tog Sigt paa Indretningen af et Biografteater, og da de maaske kan interessere en større Kreds af Filmens Abonnenter, skal vi her besvare den sids modtagne.

Først spørges der, hvor det bedst indrettet Biografteater i Provinsen er at søge.

Det er naturligvis vanskeligt at sige, men mon det er meget forkert, naar vi nævner Klubbens Biografteater i Aalborg som et af de bedste?

Dernæst spørges der, om der eksisterer særlige Tegninger over velindrettede Kinosale, hvad der imidlertid ikke gør, da Brandvæsenets Fordringer er de bestemmende paa ethvert Sted, hvilket har forhindret Dannelsen af Standard-Typer.

Dernæst: Hvor højt og hvor bredt skal et velindrettet Biografteater være?

Dette kommer naturligvis an paa Pladsens Antal og andre lokale Forhold, der kun lader sig bedømme paa Stedet.

Endelig spørges der om en Biograf er forpligtet til at have Brandvagt, naar Salen er indrettet efter Nutidens Fordringer, et Spørgsmaal, der kun kan besvares derhen, at det bestemmes af Myndighederne paa Stedet.

Fra en anden Abonnent har vi modtaget en Forespørgsel om, hvorledes den hvide Skærm-Billerne kastes paa, skal være for at give de bedste Resultater, om der er noget man skal stryge den ind med, eller andre Forholdsregler at tage.

Det bedste er en ren, hvid Flade, enten af Lærred eller en hvidtet, afsleben Væg. De forskellige Ting, kaldet »Diamantvand«, »Perlevand« eller »Sølvvand«, som det anbefales at smøre over, er ikke at anbefale, da Fladen altid som Regel bliver sort kort Tid efter.

Almindeligt Lærred, præpareret som til Rullegardiner, er noget af det bedste, og for at Ansigterne paa Billederne ikke skal blive for blege, kan man komme en Draptone i Hvidtelsen.

Vi har besvaret Spørgsmaalene ud fra den Erfaring, vi sidder inde med, og haaber, det maa være tilfredsstillende, og at ikke mindst andre Filmsinteresserede i Provinsen vil henvende sig til os med andre.

Red.

Ny Film.

»Chaufførens Hemmelighed« er en Film »up to the minuit« rig paa Spænding og stærk Handling, der jo endnu er det, der tager Publikum stærkest.

Filmen handler om noget saa aktuelt som Terminspekulation og er yderst moralsk, da Helten bringes til Fortvivlelsens Rand ved sit letsindige Spil.

Handlingen er iøvrigt den, at en ung Grosserer, der har en sød Kæreste, efter at have spekuleret heldigt med mindre Beløb lader sig lokke ud i en større Spekulation, der gaar galt.

Onklen siger nej, men Nevøen lader Papiret ligge paa hans Bord, i det Haab, at han skal komme paa andre Tanker.

Dette finder hans gamle Chaffør, der nu er i Tjeneste hos Onklen, og for at hævne sig skriver han Onklens Navn efter og sender Papiret til den unge Grosserer.

Falskneriet opdages, og Grossereren dømmes for Falsk til 2 Aars Forbedringshus.

De 2 ulykkelige Aar faar Tiden ogsaa Bugt med, og han kommer ud af Fængslet og træffer sin trofaste lille Kæreste, der tappert har ventet paa ham.

Han faar, takket være en gammel Ven, Ansættelse som Brandmand og bliver her den raskeste blandt de raske.

Saaledes er det ogsaa ham, der er forrest den Dag, der gaar Ild i den rige Onkels Villa, og ud af Flammerne redder sin Fjende, den hævnerrige Chauffør.

Denne er dog bleven dødeligt saaret under Branden, og paa Dødslejet tilstaar han, at det var ham, der skrev Navnet efter.

Onklen hører denne Tilstaelse fra en af Hospitalets andre Senge og rystes dybt.

Da han atter er helbredet, gør han sin Urel mod Nevøen god igen, og alt ender i Fryd og Glæde.

—r.

Hans Chauffør — han holder Automobil — er imidlertid forelsket i Kæresten, og da han bliver pargaaende mod den unge Dame, tugter Grossereren ham med sin Ridepisk.

Heraf opstaar det dybe Had, der sætter Dramaet i Gang.

Grossereren gaar til sin rige gamle Onkel for at bede ham om en Kaution paa 60,000.

Lille Berlinerbreve.

Berlin, den 26. Jan. 1913.

Nu græder alle berlinske Børn. —

I alle Hjem er der Graad og Hyl og fra Tusinder nervøse Fædre stiger en Forbandelse mod Byens strenge Politichef, der har forvoldt den hele Malheur.

Hr. von Jagow, Politiets strenge Mester, har nemlig kategorisk forbudt Børn under 14 Aar at overvære en Biografteaterforestilling her i Byen.

Grundene til denne rigoristiske Bestemmelse er mange.

Naturligvis kan det ske, at der kan fremkomme Billeder, som Børn ikke har godt af at se, skønt her i Berlin jager Censuren straks sin blaa Blyant igennem dem, og det har man hængt sig i.

Det, der fik Bægeret til at flyde over, var et fransk Billede, der viste en fransk Officer, der spionerede ved de tyske Manøvrer. Sligt kan tyske Børn under 14 Aar ikke taale at se.

Det paastaas ogsaa, at Lærerne i Skolerne har konstateret, at Drengene opfører sig friere end før, og tror det er Billederne of the far West's vilde Cowboys, der her virker demoraliserende.

Det skal saaledes være sket — skulde man tro det muligt! — at en Dreng i Statsskolen i Magdeburg midt under Timen har smidt Frakken og motiveret det med, at saadan gjorde alle raske Mandfolk i Amerika, det havde han selv set paa Billederne.

Sligt er i Sandhed forfærdeligt og sætter det ganske Tyskland i Bevægelse.

Lærere og Professorer samles straks til Møde og drøfter Tilfældet og Tidsaanden, Undervisningsinspektørerne underrettes og løber straks til Ministeren, og saa har man Spillet gaaende.

En Masse Papir bemaales og en Uendelighed af Undersøgelser anstilles, og saa ender det med et Resultat — det gør den Slags altid her — og i dette Tilfælde altsaa med et Forbud mod, at Børn under 14 Aar maa se levende Billeder.

Sandelig, der vaages over de tyske Børn.

Peiter.

Stumper og Strimler

De levende Billeder erobrer stadig nye Felter, og gør sig mere og mere uundværlige ikke blot i Forlystelseslivet men i det praktiske Liv.

En af de sidste Anvendelser, som Billederne har faaet, er ved Væddeløb, idet man kinematograferer Opløbet, hvorved al Tvivl om hvem der er kommen først ind bortfalder. Billedet fremkaldes paa Stedet og Dommeren venter i Tvivlstilfælde med at fælde sin Kendelse, til han har set Billederne.

Edison har til en amerikansk Journalist udtalt sig om Fremtidens Skoleundervisning, paa hvis Revolutionering, han for Tiden arbejder. Han vil lade alt optage i levende Billeder, saaledes at Børne herefter kun skal bruge Øjnene.

Alt skal sættes i Billeder. Børnene skal se, hvordan alt er, og hvordan alt bliver til. Alle Fabrikationsgrene vises, Barnet ser hvordan et Bord eller en Stol bliver til, ligesom alle Videnskaber skal rulles forbi deres undrende Øjne.

Edison tror fuldt og fast paa, at der ikke vil gaa 1 Aar før Forandringen er sket.

I London har man lige aabnet en Restauration, der om Eftermiddagen omdannes til en Cinesal, hvor der serveres 5 The.

Idéen har gjort stor Lykke.

I Italien har man indført en ny Maade at stemme paa ved de politiske Valg.

For at lette Landbefolkningen Forstaaelsen af det nye System, har Regeringen ladet optage en Række levende Billeder, der viser, hvorledes man skal bære sig ad.

I Amerika paatænker man i de større Bane-gaarde at lade installere levende Billeder i Ventesalene, til Glæde for de, der kommer for tidligt eller skal vente paa et Tog.

Under Nytaarsfestlighederne lejede de tyske Militemyndigheder flere Biografteatre, hvor der blev givet gratis Forestillinger for de Soldater, der ikke fik Orlov.

Den sorte Mesterbokser, Jack Johnson, har før været paa Tapetet i Forbindelse med Filmsoptagelser.

Ved den berømmelige Kamp, hvor han erobrede sit Verdensry, var Retten til at optage levende Billeder solgt til et amerikansk Selskab for en meget betydelig Sum.

Som bekendt forbød de amerikanske Autoriteter, at Billederne blev fremvist, og Filmskompagniet satte vistnok en Del Penge til paa Historien.

Dette lader dog ikke til at have afskrækket dem fra at gøre Forretninger med den stærke Neger, hvis man da ellers tør tro vor franske Kollega »le Cinema« der melder, at det samme Selskab for 25.000 francs har købt Retten til at filme ved hans Bryllup.

Hvor lang den Film skal være staar der ikke noget om.

Filmsoperatørerne i England — Operatør er det tekniske Udtryk for den der optager eller fremviser Billederne — har til Parlamentet indsendt en Begæring om, at der maa blive vedtaget en Lov, efter hvilken der fordres en vis Uddannelse og et Certifikat for at faa Lov til at udøve Operatørvirksomheden, ligesom Tilfældet er med saa mange andre tekniske Stillinger.

En saadan Lov er ogsaa bleven udarbejdet, den bestaar af 14 Artikler.

ANNONCEPRISER: Paa Bagsiden og Siden før og efter Teksten 20 Øre pr. mm. Paa andre Sider 16 Øre. For en halv Side 30 Kr. pr. Gang. Rabat for 13 Gange 10 pCt., for 26 Gange 20 pCt. Spaltebredde 85 mm.

ABONNEMENTSPRIS: Indland: 4 Kr. om Aaret — Udland: 8 Kr. om Aaret. — Enkelte Numre 15 Øre.

REDAKTION: Frederiksberggade 25, København. Tlf. 7606 — 7626.

EXPEDITION OG ANNONCEAFDELING: Vilhelm Priors kgl. Hof-Boghandel, Købmagergade 52, København.

Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned.

Udgivet af A/S Kinografen. — Redigeret af Jens Locher.

3000 LYS

Kinematograflys i alle mindre Byer

faas ved at benytte vor

Triplexbrænder.

Uafhængig af
Gas- og elektriske Ledninger.
Anerkendt Konkurrent
til Buelampe.

Katalog K gratis og franko.

Drägerwerk Lübeck, Tyskland

Internat.

Lichtbild-Kopier-Gesellschaft

m. b. H.

BERLIN S. 61, Bergmannstr. 68.

Telegram-Adresse: LICHTKOPIE.

Ydelsesdygtigste Fabrik for Kopiering
og Fremkaldelse af Film.

TUTEIN & KOCH

REPRODUKTIONSANSTALT & CLICHÉFABRIK
FARVERGADE 8 • TELF. CEN. 8747

© Efter 1ste Jan. 1913 ©

Telefoner: Cen. 4740 & 4760.

A/S KINOGRAFEN

TELEFON 7606—7626.

FREDERIKSBERGGADE 25 · KØBENHAVN

Salg og Udlejning af Films

Egne Optagelser. Monopol Films.

Af de fremkomne Monopol-Films fremhæves:

PIGEN UDEN FÆDRELAND Længde ca. 1035 Mtr.
Drama i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

SKOVSØENS DATTER Længde c. 760 Mtr.
Drama i 1 Forspil og 2 Akter. I Hovedrollen: EDITH PSILANDER.
— ANTON de VERDIER.

NAAR MASKEN FALDER Længde c. 990 Mtr.
Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

EN KVINDES ÆRE Længde ca. 825 Mtr.
Drama i 1 Forspil og 2 Akter.
I Hovedrollen: Fru EDITH PSILANDER og EINAR ZANGENBERG.

GENERALENS BØRN Længde c. 1030 Mtr.
Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

MARCONITELEGRAFISTEN Længde c. 810 Mtr.
Drama i 3 Akter. I Hovedrollen: HOLGER REENBERG.

CHAUFFØRENS HEMMELIGHED Længde c. 635 Mtr.
Drama i 2 Akter. I Hovedrollen: HOLGER REENBERG.

Stort Reklamemateriale forefindes.
Clicheprogram. — Plakater. — Fotografier.
Programmer udlejes fra 10 Kr. og opefter.
Brugte Films sælges fra 5 Øre pr. Meter.

Dansk Kinograf Films

A/s Kinografen, København.

Hovedkontor:

25, Frederiksberggade 25.

Telefon 7606—7626.

Optagelsesteater:

Strandparksvej Hellerup.

Tlf. Hellerup 1283—1336.

Optagelse og Fabrikation af Films

Til Dato er udkommen:

Den sorte Panter, Drama. Længde ca. 982 Mtr.

Den sidste Hurdle, Drama. Længde ca. 920 Mtr.

Storstadsvildt, Drama. Længde ca. 850 Mtr.

Marconitelegrafisten, Drama. Længde ca. 810 Mtr.

Skovsøens Datter, Drama. Længde ca. 760 Mtr.

Kvindehjærter, Drama. Længde ca. 610 Mtr.

Trofast Kærlighed, Drama. Længde ca. 615 Mtr.

Skæbnens Veje, Drama. Længde ca. 725 Mtr.

En Kvindes Ære, Drama. Længde 825 Mtr.

Chaufførens Hemmelighed, Drama.
Længde ca. 635 Mtr.

Udkommer om kort Tid:

**Pjerrots
Kærlighed.**

Et Mirakel.

Nord-Europas største Biograf Teater.

Intet andet Biograf Teater i Verden kan byde sit Publikum saa enestaaende Bekvemmeligheder.

Der forefindes saaledes stor elegant Promenoir, Restauration, Ventesale, Thesalon.
Orkester-Concerter under Anførsel af Herr Kapelmester *Fr. Schnedler Petersen*.

Solister: Violin, Herr Marius Hansen. Harpe, Frk. Kjeldskov.

PALADSTEATRETS FILMS

UDLEJES AF

A/S KINOGRAFEN · FREDERIKSBERGGADE 25

TELEFON 7606 — 7626 · KØBENHAVN